

COMPENSATIECOMMISSIE

Zaaknummer Compensatiecommissie 2013CC282
Zaaknummer Klachtencommissie 2010T052

datum uitspraak 04/07/2013

De Compensatiecommissie voor seksueel misbruik in de R.-K. Kerk van de Stichting Beheer & Toezicht i.z. Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland (hierna ook te noemen: de Compensatiecommissie) geeft op grond van de Compensatieregeling R.-K. Kerk Nederland, Compensatie na seksueel misbruik van minderjarigen (hierna ook te noemen: de Compensatieregeling), het volgende advies naar aanleiding van de aanvraag tot compensatie door:

[naam],
geboren op [datum],
wonende te [plaats],
hierna te noemen: verzoeker,

te voldoen door:

De Congregatie van Fraters CMM,
gevestigd te [plaats],
hierna te noemen: verweerder.

1. Verloop van de procedure

1.1 Het aanvraagformulier voor het verkrijgen van compensatie wegens vastgesteld seksueel misbruik van een minderjarige door een persoon verbonden aan een R.-K. instelling in Nederland is door de griffie van de Compensatiecommissie ontvangen op 20 februari 2013, tezamen met de beslissing van de voorzitter van de Beoordelings- en Adviescommissie d.d. 29 november 2010 met zaaknummer 2010T52, waarin het verzoek om een geldelijke vergoeding vanwege seksueel misbruik is afgewezen. Het door verweerder ingevulde antwoordformulier is door de griffie ontvangen, vergezeld van een brief d.d. 14 maart 2013. Tevens is ter griffie ontvangen een brief van verzoeker d.d. 2 mei 2013.

1.2 Door het indienen van het aanvraagformulier heeft verzoeker aangegeven akkoord te gaan met de Compensatieregeling. Ook verweerder heeft zich aan de Compensatieregeling onderworpen. Beide partijen hebben afschriften gekregen van alle genoemde stukken die deel uitmaken van het dossier waarover de Compensatiecommissie beschikt.

2. De vaststaande feiten

2.1 Vast is komen te staan dat verzoeker in 2004 een bedrag van €5.000,- heeft geaccepteerd van verweerder ter gedeeltelijke compensatie van door verzoeker geleden (im)materiële schade. De voldoening van het bedrag heeft plaatsgevonden onder de voorwaarde van en na finale kwijting. Verzoeker heeft de begeleidende brief daartoe destijds niet ondertekend, maar hij heeft het bedrag geaccepteerd.

2.2 Bij beslissing van 29 november 2011 heeft de voorzitter van de BAC het verzoek om (bemiddeling bij) betaling door verweerder van een schadevergoeding aan verzoeker wegens seksueel misbruik afgewezen, met als argumentatie dat het niet aan de BAC is om te oordelen over financiële vergoedingen.

2.3 Tenslotte is door verweerder en verzoeker op 30 juni 2011 een brief voor akkoord ondertekend. Daarin staat het volgende vermeld:

“Om uit te sluiten dat u mogelijk nadeel heeft van de eertijds getroffen regeling ben ik bereid om - geheel onverplicht en zonder uitspraak te doen over de gegrondheid van uw klacht en louter op grond van morele overwegingen - u eenmalig een aanvullende financiële tegemoetkoming te verstrekken van €7.500,--, dus naast het bedrag dat u in 2004 reeds hebt ontvangen van de Congregatie.. Wel is daaraan de uitdrukkelijke voorwaarde verbonden dat u zich daarmee akkoord verklaart, dat deze eenmalige, aanvullende betaling geschiedt tegen finale kwijting uwerzijds en dat u na ontvangst van de aanvullende tegemoetkoming niet meer van de Congregatie te vorderen hebt uit welke hoofde dan ook....”

3. Beoordeling

3.1 Op grond van artikel 7 van de Compensatieregeling kan het bewijs van seksueel misbruik geleverd worden door het overleggen van één van de in dat artikel genoemde stukken. De Compensatiecommissie is van oordeel dat de in 2.2 genoemde beslissing van de BAC d.d. 29 november 2012 niet is aan te merken als één van de limitatief opgesomde vormen van bewijs, zoals bedoeld in artikel 7 sub a van de Compensatieregeling.

3.2 Hoewel voornoemde beslissing ter zijde vermeldt dat uit de inhoud van de overgelegde stukken aannemelijk is geworden dat sprake is geweest van seksueel misbruik, behelst deze in de kern een afwijzing van het verzoek van verzoeker tot een geldelijke vergoeding. De beslissing van de BAC valt naar het oordeel van de Compensatiecommissie niet aan te merken als een (gemotiveerde) uitspraak over de gegrondheid van de klacht over het seksueel misbruik, noch van de aard en omvang ervan, noch van de relevante bijkomende omstandigheden. Aldus wordt niet voldaan aan de in artikel 7 van de Compensatieregeling aan het in behandeling kunnen nemen van een verzoek tot compensatie gestelde voorwaarden. Ter zijde merkt de Compensatiecommissie op dat zich in het dossier ook geen beslissing van de kerkelijke gezagdrager bevindt tot overname van de gegrondheid van de klacht, zoals eveneens voorgescreven in artikel 7 sub a van de Compensatieregeling. Omdat de Compensatiecommissie ook niet gebleken is van andere bewijsmiddelen, zoals bedoeld in artikel 7 van de Compensatieregeling, komt de Compensatiecommissie tot de conclusie dat het bewijs van seksueel misbruik, van de aard daarvan en van de relevante bijkomende omstandigheden door verzoeker niet door overlegging van één van de in artikel 7 van de Compensatieregeling genoemde stukken is geleverd.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat de Compensatiecommissie de aanvraag van verzoeker tot vergoeding van schade niet in behandeling kan nemen en dat de aanvraag dient te worden afgewezen.

Ten overvloede

3.3 In het door verzoeker ingevulde aanvraagformulier merkt verzoeker in zijn antwoord op vraag 14 op dat Overste [naam] destijds bij de ondertekening heeft gesproken over “ten hoogste € 25.000,- schadevergoeding voor de zwaarste gevallen”, terwijl, aldus nog steeds verzoeker, nu blijkt dat gemiddeld € 32.000,- wordt uitgekeerd.

3.4 Verzoeker doelt daarbij op de brief van Frater [naam], [functie], d.d. 30 juni 2011 waarin onder meer wordt geschreven:

“... Zoals ik u in telefonische contacten heb aangegeven, wilde ik het advies van deze commissie afwachten om te bezien of het advies aanleiding kon zijn om mijn standpunt met betrekking tot de financiële tegemoetkoming aan u te bezien. Het zou dan met name gaan om de vraag of de verleende tegemoetkoming afwijkt van wat volgens het advies van deze commissie redelijk zou zijn. Het advies van de commissie behelst het toekennen van een schadevergoeding, globaal tussen de € 5.000,00 en € 25.000,00. Slachtoffers moeten dan wel een aanvraag indienen bij een in te stellen Compensatiecommissie, die dan de hoogte van het bedrag bepaalt, afhankelijk van de eerder vastgestelde ernst van het misbruik.”...

3.5 Naar het oordeel van de Compensatiecommissie lijkt, uitgaande van de aan haar overgelegde stukken, sprake te zijn van een rechtsgeldig tot stand gekomen overeenkomst, waarbij verzoeker verweerder finale kwijting heeft verleend. Daarbij acht de Compensatiecommissie van belang dat meergenoemde brief van 30 juni 2011, waarin de finale kwijting expliciet is genoemd, door beide partijen voor akkoord is ondertekend.

3.6 Voor zover het antwoord op vraag 14 van het aanvraagformulier een impliciet beroep bevat op dwaling in de zin van artikel 6:228 BW is de Compensatiecommissie van oordeel dat een dergelijk beroep onder de gegeven omstandigheden niet opgaat.

Hoewel de hiervoor geciteerde brief van Huitema van 30 juni 2011 - achteraf beschouwd: de Compensatieregeling is immers eerst eind 2011 in werking getreden - wellicht niet volledig is, omdat bepaalde aanvragen voor compensatie kunnen leiden tot een compensatie van maximaal €100.000,-, acht de Compensatiecommissie dwaling onder de omstandigheden van dit geval niet aan de orde. Het moet er in dit geval immers voor gehouden worden dat verzoeker gedwaald heeft over een toekomstige omstandigheid, in welk geval een dwaling voor rekening en risico van de dwalende behoort te blijven, aldus artikel 6:228 lid 2 BW. De Compensatiecommissie komt mede tot deze overweging ten overvloede, omdat uit het dossier valt af te leiden dat er verzoeker op een moment dat de Compensatieregeling wel in wording, maar nog niet in werking getreden was, veel aan gelegen was om zo snel mogelijk een aanvullende vergoeding (ad € 7.500,-) te ontvangen, ongeacht de vraag wat de uitkomst van een eventuele behandeling door de Compensatiecommissie zou worden. Ook uit een eerdere brief van verzoeker (van 19 februari 2011) blijkt dat verzoeker zijnerzijds aandringt op een aanbod van de zijde van verweerder:

“Ik (verzoeker) zit nu in hoge nood en vraag u (verweerder) ... mij tegemoet te komen met een eenmalige vergoeding ter finale kwijting, nu wel ondertekend ... “

Aldus moet het ervoor gehouden worden dat verzoeker de inwerkingtreding van de Compensatieregeling en de beslissing van de Compensatiecommissie (ingevolge artikel 7 Compensatieregeling, mogelijk noodzakelijkerwijs voorafgegaan door een beslissing van de Klachtencommissie) niet heeft willen afwachten en het risico van een hogere gemiddelde vergoeding door de Compensatiecommissie (ad € 32.000,-- aldus verzoeker) op de koop heeft toegeno-
men.

5. Slotsom

5.1 De Compensatiecommissie heeft kennisgenomen van alle stukken in het onderhavige dossier en is op grond daarvan tot het oordeel gekomen dat de onderhavige aanvraag gelet op de bepalingen van de Compensatieregeling dient te worden afgewezen.

6. Het advies

De Compensatiecommissie wijst de aanvraag van verzoeker af.

Deze beslissing is gewezen door de Compensatiecommissie in de samenstelling mr. B. H. (voorzitter) en mr. R.Ph. E. en mr. K.H. F., bijgestaan door mr. E.B. S.-van C., griffier, op 04/07/2013 en is ondertekend door de voorzitter.

voorzitter